

har forstaaet at snyde det danske Samfund for Skat. Jeg har forhandlet om den Sag personlig med den højtærede Finansminister, naar vi har haft Skatte- love til Behandling. Jeg har aldrig villet tale om det fra denne Plads, men jeg vil gøre det nu, fordi det har sin Interesse i visse Henseender. Den højtærede Finansminister har hævdet, hvad der ganske sikkert er rigtigt, at vi har internationale Regler, hvorefter vi sætter Udlændinge i Skat, naar de har boet her i et Aar, men dette omgaas i de 99 af 100 Tilfælde, om ikke i flere; de paagældende flytter stadig, navnlig de, der betyder noget skattemæssigt set, mellem København, Stockholm, Kristiania og maaske ogsaa Paris og London. Jeg kender en Husejer, som ser meget forstaaende paa Huslejespørgsmaal, skønt han er Hus- og Grundejer, men han er — og det er ganske naturligt — meget utilfreds med, at en skønne Dag er hans 6-Værelsens Lejlighed, som en anden Mand har lejet og møbleret, lejet ud til en Mangemillionær af en Russer for 7 000 Kr., medens Husejeren kun faar 1 600 Kr. Selvfølgelig er der mange daarlige Hus- og Grundejere, men der er ogsaa mellem Husejerne Mennesker, der har Ret, og de har navnlig Ret paa eet Punkt, nemlig deri, at der bør føres meget skarpere Kontrol med Fremlejerforhold. Herved sker der nemlig det, at Udlændinge i København eller Omegn lejer den ene store, flot møblerede Lejlighed efter den anden, flytter fra det ene Sted til det andet og for at tale godt Dansk snyder Kommune og Stat for Skat. Her kan der indvindes Penge. Jeg forstaaer ikke, hvorfor vi ikke i disse ekstraordinære Tider, hvor Udlandet ikke betænker sig paa at sætte mig i Skat, naar jeg har boet der en Maanedes Tid eller saa, ikke ogsaa skulde have Lov til her at lade de internationale Regler sove og sætte Udlændinge i Skat efter kort Tids Ophold. Jeg henstiller til Finansministeren og Finansudvalget at behandle dette Spørgsmaal, thi det er ikke Smaating, det her drejer sig om. Jeg kender en Mand, der stod omtalt i Bladene i Anledning af en stor Proces, der drejede sig om mange Millioner; han var Russer, og skønt Rublerne den Gang ingenting var værd, var han en Flottenhejmer af den anden Verden, og der var ingen smalle Steder for ham. Han rejste til Stockholm tre Dage, før det ifølge disse urimelige Bestemmelser var muligt at sætte ham i Skat. Han har her i Danmark haft et Fristed under den væsentlig-

ste Del af Krigsperioden, og da han rejste, udtalte han de for os særdeles elskværdige Ord: Ja, nu flytter jeg, men jeg vil sige, at jeg er ikke ked af det, for jeg hader Danmark og alt, hvad dansk er. Det var den Tak, vi fik, fordi vi lod ham være Skattesnyder og faa sin gode Forplejning og leve vel og godt her i de Aar, da mange andre Mennesker havde det ondt. Jeg har ingen Medlidenhed med den Slags Folk, og jeg siger: Lad os prøve, om vi ikke i den Slags Spørgsmaal kan indrette os saaledes, som vi selv synes er ret og rigtigt.

Den sidste Minister, jeg har et Par Bemærkninger til, er den højtærede Trafikminister. Det er ikke mange Bemærkninger, og de gælder vort Lokomotivpersonale. Det ærede Medlem fra Slagelse (H. P. Hansen) har fremført disse Menneskers berettigede Krav baade sidst og flere Gange tidligere. Jeg vil yde min Tilslutning, og jeg vil takke Ministeren for den Beredvillighed, hvormed han har forhandlet med disse Mennesker om de Smaareformer, de har ønsket i Forbindelse med den store Lønningslov, og som jeg synes, de har Krav paa. Jeg hører til dem, der mener, at nu maa vi blive staaende ved de Lønningsaftaler, de Lønningslove, de Lønninger, som nu en Gang er vedtagne, men der er fra Ministerens Side givet Tilsgagn om forskellig Imødekommenhed, og jeg haaber ogsaa, den vil blive vist. Specielt vil jeg lægge et godt Ord ind for Førerne af de saakaldte Rangerlokomotiver. Jeg ved ikke, om man nu er sindet at ville sætte 2 Mand paa Maskinerne, men hvad enten dette sker eller ikke, vil jeg dog henstille, at der ydes disse Førere en Lokomotivførers Løn. Jeg har det bestemte Indtryk, at det er en i høj Grad ansvarsfuld og farefuld Gerning, disse Mennesker udfører, og jeg appellerer gerne i denne Sag til Ministeren, fordi jeg, som sagt, er glad over at være vidende om, at han overfor hele dette Forhold har stillet sig paa en Maade, der ogsaa indenfor denne Stand har vundet megen Anerkendelse.

Til sidst vender jeg mig til det ærede Medlem fra Kolding (N. Johan Laursen). Det ærede Medlem fra Kolding talte om en nær Partifælle af mig, som hedder Lyngsø. Hans Navn er ikke helt ubekendt; det var vel ogsaa derfor, det blev nævnt af det ærede Medlem, og det ærede Medlem roste denne Mand til at begynde med, men sluttede med at laste ham, og det sidste beklager jeg naturligvis. Det